

מהבור של הפיל

טיבט

פעם צייד אחד חפר בור גדול, בו רצה

ללכוד פיל בר. איש אחד, משרת של המלך, שברח לפני אריה נפל לבור הזה, ואחריו גם האריה נפל שם. לפני שיכלו לקום הגיע לבור גם עכבר שנחש רדף

אחריו, ומיד אחריהם גם הנחש והבז שניסה לצוד את הנחש. וכך הם ישבו שם, כל החמישה, בבור של הפיל ולא יכלו לצאת ממנו. כל אחד ניסה להרחיק מהאחרים, כמה שרק יכול

היה, כי ידעו מה הם יכולים לגרום אחד לשני.

האדם חשב: "אני חייב להרוג את האריה, כי אחרת הוא יטרוף אותי." האריה חשב: "אני חייב לאכול את האדם, כי אחרת הוא יהרוג אותי."

"הו, צייד, צייד נדיב, עזור לנו לצאת!"
קראו החיות "ראה, אנחנו לא פילים."
"לא, לא צייד טוב, אני לא פיל, אני לא
פיל!" צרח העכבר.
הצייד צחק "לא, אינך דומה לפיל, ידידי

הקט" אמר "אני חושב שאצטרך לעזור
לכם לצאת מכאן."
האריה היה הראשון שהצייד הוציא
מהבור. "הו צייד" אמר האריה "אני
ויתר החיות אסירים לך תודה שהצלת
אותנו. אך את האדם תשאיר בבור. אני

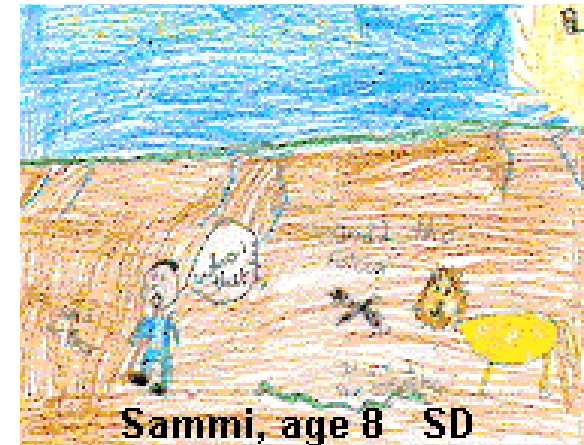
הבז חשב: "אם לא אהרוג את הנחש,
הוא יכיש אותי."
העכבר חשב: "וי, כמה שהייתי רוצה
להרחיק מכל היצורים הגדולים האלה!"
וכך הם ישבו שם, כל אחד מפחד לזוז,
שמה זה או אחר יתנפל עליו ויהרוג
אותו.
לבסוף אמר האריה: "מכובדי, אנו כולנו
חברים בצרה. הבה נבטיח שלא נפגע
זה בזה. הבה ונשאר כאן, כל אחד
במקומו עד שנמצא דרך איך לצאת
מכאן."
"מסכימים!" קראו כולם בחיפזון,
ובמיוחד העכבר היה מרוצה מההצעה.
וכך הם ישבו רחוק זה מזה וחשבו איך
לצאת, כשהצייד הגיע לבור.
"הי! מה קורה פה? מה עושים כאן כל
אלה?" זעק כשהביט לתוך הבור.

הוא ירד לראות מה זה ומצא כמה תכשיטים. הוא הרים אותם והביא לביתו של הצייד. בכך הוא הודה לו על הצלת חייו.

התכשיטים שמצא הבז היו שייכים למלכה. היא אבדה אותם פעם כשעברה ביער, אך לא הרגישה בכך, אלא רק למחרת. היא חשבה שמישהו גנב אותם במשך הלילה, וכך גם אמרה למלך.

מזהיר אותך, שהוא ישכח את טוב לבך ויזיק לך." אבל הצייד לא שמע בעצתו של האריה, והוציא גם את האדם.

זמן מה אחר כך הצייד חלה מאוד. הוא לא יכול היה לצוד ויחד עם אישתו היו מתים מרעב, לולא נדיבותו של האריה. כל יום הביא האריה בשר טרי ושם לפני דלתו של הצייד.

יום אחד התעופף הבז דרך היער ופתאום ראה דבר מה נוצץ על האדמה.

"זה הבז, שאותו הצלתי מהבור, הביא לי אותם." ענה הצייד.
משרת המלך השתוקק לתכשיטים ואמר: "אלה תכשיטי המלכה. היא חושבת שמישהו גנב אותם, ואותי שלחו למצוא אותם. אם לא אגיד, איש לא ידע איפה הם. אז הבה ונתחלק בהם. שמור לך מחצית ותן לי מחצית. כך נתעשר שנינו, ואיש לא ידע."
"מה?" קרא הצייד "תעשה ממני גנב? לא ולא! תחזיר את התכשיטים מיד למלכתנו הטובה!"
"אם כך, ידיד הישר" אמר האיש בלגלוג "תלך לארמון כאסיר שלי."
הוא קרא לשני חיילים ואמר: "קשרו את האיש והביאו למלך! זה הוא שגנב את תכשיטי המלכה!"
את הצייד, חלש עדיין אחרי מחלתו, הביאו לארמון. המלך, שהאמין למשרת

המלך מיד שלח משרת כדי שיחפש את התכשיטים. במקרה המשרת ששלח המלך היה אותו האדם שנפל בזמנו לבור. תוך כדי חיפוש התכשיטים הוא הגיע לביתו של הצייד.
"האם ראית תכשיטים כאלה וכאלה?" שאל.

"כן, הנה הם" ענה הצייד והביא את התכשיטים.
"מאין קיבלת אותם?" שאל האיש.

שלו לא רצה לשמוע להסברים וכלא את
הצייד עמוק במרתפי הארמון.
הצייד המסכן חשב: "אכן, צדק האריה.
בגלל האיש שהצלתי מבור הפיל אני
עכשיו כלוא במקום האיום הזה, ואיש לא
ירחם ולא יעזור לי."
"לא כך, ידידי" נשמע פתאום קולו של
העכבר שיצא מפינה "אני מרחם עליך
ויתכן שאוכל לעזור. יהיה אמיץ. אני
הולך עכשיו לחפש עזרה."
העכבר הלך, אבל בקרוב חזר שוב ביחד
עם הנחש. "אני שמח" אמר הנחש
"שאוכל להחזיר לך טובה. הנה קופסה
קטנה עם משחה. שמור אותה בבגדיך.
היום, כאשר המלך יטייל בגן אכיש אותו
בעקב. המשחה הזו יכולה להציל את
חייו. אנא, תשתמש בה."
ואמנם עוד באותו היום הכיש הנחש את
המלך שטייל בגנו.

"הוא ימות! הוא ימות!" קראו האנשים
"אף אחד מהמרפאים שלנו לא מכיר
תרופה נגד רעל של הנחש."
כשהמלכה יושבה בוכיה ליד המלך, ניגש
אליה העכבר ואמר: "הו מלכתי, יש אחד
שיכול לרפא את המלך. זה הצייד
ששוכב עכשיו במרתפי הארמון. תשלחי
להביא אותו, אבל מהר, פן יהיה
מאוחר."
המלכה נתנה מיד הוראה להביא את
הצייד. זה הוציא את קופסת המשחה
ושם קצת ממנה על הפצע של המלך.
מיד הכאב נעלם והמלך הרגיש שוב
בטוב.
"במה אוכל לפצות אותך?" שאל המלך
"אמור מה רצונך."
"הו, מלכי" ענה הצייד "רק דבר אחד
אבקש, והוא שתשמע את סיפורי."

כשהמלך שמע את דבריו של הצייד
אמר: "אכן, צדק האריה. צריך היית
להשאיר את האיש כפוי-טובה בבור. הי,
חיילים, הביאו אותו הנה. אני אדאג
שהוא ייענש כפי שמגיע לו."
אך למרות שהחיילים חיפשו בכל מקום,
לא יכלו למצוא את המשרת.
"אני שמח שהוא ברח" אמר הצייד "כי
לא הייתי רוצה לראות אף אחד שסובל,
כפי שסבלתי אני."
"טוב" אמר המלך "זה דבר אצילי
לסלוח לאויבך. אבל עכשיו ידידי, אני
צריך אדם אמיץ כמוך. תחיה פה,
בארמון כצייד הראשי שלי."
וכך, הודות להבעת תודה של החיות
הצייד הגיע למעמד גבוה ולכבוד בחצר
המלך.